

Holly Hepburn

Lentekoorts

Terugkeer naar Half Moon Farm – deel 1

1

‘Zijn we er bijna?’

Het was een vraag die Daisy Moon ongeveer elke twintig minuten had gehoord gedurende de rit van drie uur vanuit Milton Keynes. En ze wist zeker dat die nog minstens één keer gesteld zou worden voordat ze hun bestemming bereikten. Met haar laatste beetje geduld keek ze in de achteruitkijkspiegel, ving de vervelde blik van haar jongste zoon Finn en deed haar best te glimlachen. ‘Het duurt nu echt niet lang meer.’

Een kreun van ongeduld klonk vanaf de andere kant van de achterbank. ‘Als je de moeite had genomen de borden langs de weg te lezen, hoefde je dat niet te vragen,’ wees zijn broer Campbell hem terecht. Hij keek over zijn bril heen alsof hij een oude, grijze professor was in plaats van een tienjarige. ‘Kijk, op dat bord staat MISTLETHORPE: 1,5 KILOMETER. Goede aanwijzing, denk je ook niet?’

Finn rolde met zijn ogen. ‘Maar we gaan niet naar Mistlethorpe. We gaan naar Half Moon Farm en wie weet hoe ver dat daar vandaan ligt?’ Hij vertrok zijn sproetige gezicht tot een spottende grijns. ‘Daar heb je geen borden van gezien, of wel soms, meneer de slimmerik?’

Het gesprek ging over in een goedmoedig gekibbel, zoals gewoonlijk. Daisy keek weer naar de weg en vroeg zich, niet voor het eerst, af hoe het haar was gelukt een tweeling te baren die compleet tegenovergesteld was. Finn was een ruw, sportief, constant vies kind; zijn blonde haar zat nooit netjes plat, zijn blauwe ogen bleven zelden langdurig op één onderwerp gericht en in zijn kleren ontstonden spontaan gaten, vooral op de knieën. Campbell daarentegen leek wel geboren als iemand van middelbare leeftijd, hoewel hij maar zes

minuten ouder was; zijn haar was zorgvuldig over zijn schedel gekamd, zijn blauwe ogen zagen werkelijk alles vanachter de bril die hij droeg vanwege een licht astigmatisme, en hij zou nog geen sport beoefenen als zijn leven ervan afhing, zelfs niet op een spelcomputer. Lezen was zijn passie, naast een ietwat intense belangstelling voor alles wat met geschiedenis te maken had, en hij was vaak met zijn neus in een boek te vinden; hij las werkelijk alles, van een encyclopedie tot een spannend fictief verhaal. Het verbaasde Daisy dat hij het Mistlethorpe-bord gezien had, want ze zag hem zelden opkijken van het boek dat op zijn schoot lag. Maar ze was met haar aandacht bij de bochtige, veel te smalle landweggetjes geweest die compleet anders waren dan de rechte wegen in Milton Keynes, terwijl ze tegelijkertijd worstelde met het vreemde gevoel dat ze kreeg nu ze hier na bijna twintig jaar weer reed. Maar Campbell was al nieuwsgierig en opgewonden over hun nieuwe thuis sinds ze het nieuws over de verhuizing had verteld, dus ze had moeten weten dat hij goed zou opletten nu ze zo dichtbij waren. Finns reactie was en bleef duidelijk minder enthousiast en dat had Daisy's schuldgevoel geen goed gedaan. Het leven van beide jongens werd ontwricht, maar Finn had absoluut het meeste te verliezen en het hielp helemaal niet dat ze niet bepaald een keuze had gehad. Ze kon alleen maar hopen dat hij bij zou draaien wanneer ze arriveerden op Half Moon Farm en er verliefd op zou worden, net zoals zij er al die jaren geleden verliefd op geworden was.

Het bord dat hen welkom heette in Mistlethorpe verscheen een paar minuten later en bezorgde Daisy weer een stoot van tegenstrijdige emoties. Ze kreeg zo'n vreemd gevoel; het was heel lang geleden dat ze dat bord voor het laatst gezien had en toch voelde het alsof ze nooit was weggeweest. Haar geheugen toverde een beeld tevoorschijn van het dorpsplein; het gras was een geelbruin tapijt met daarop verspreid eikenbomen en witte paardenkastanje. Aan de ene kant stak de kerktoren boven de weelderige groene boomtoppen uit, die reikte naar de kleine wolkjes in de anders zo wolkeloze blauwe lucht. Een waas van hitte deed de lucht trillen en de winkels vervagen die langs de hoofdweg lagen en verschroeide de grond, waardoor de scherpe geur van verbrande aarde in de stilstaande, zware lucht hing.

Niets bewoog, behalve een vogel met grote vleugels die hoog in de lucht rondcirkelde. Plotseling kletterden er regendruppels op de voorruit, waardoor Daisy even met haar ogen knipperde terwijl ze de auto de lange bocht in stuurde die het dorp aan het zicht onttrok. Het zou nu waarschijnlijk allemaal anders zijn, dacht ze. Boven alles was het april, niet augustus, en het voorjaar zou ongetwijfeld een heel andere sfeer met zich meebrengen, zelfs als de structuur van het dorp niet veel veranderd was.

Het was een vreemd staaltje nostalgie, dat ze zich alleen maar de zonneshijn en de hitte tijdens die eindeloze zomervakanties herinnerde. Er moesten ook regenachtige dagen zijn geweest, dagen waarop ze in het huis opgesloten had gezeten met een puzzel of een boek, maar dat kon ze zich niet herinneren.

Er klonk een klaaglijk gemiauw vanuit het mandje op de passagiersstoel en een pluizig, oranjegekleurd pootje sloeg tegen het tralie-deurtje. ‘Het duurt niet lang meer, Atticus,’ zei Daisy troostend. ‘Nog anderhalve kilometer ongeveer.’

De reis was hem goed afgegaan en hij had nauwelijks geluid gemaakt, waardoor ze ervan uit was gegaan dat hij het grootste gedeelte van de tijd geslapen had. Het was nog maar de vraag hoe het hem zou gaan bevallen in hun nieuwe huis; de uitgestrekte velden en de oude hagen waren iets heel anders dan zijn geordende territorium in Milton Keynes, maar ze voelde een soort trieste zekerheid dat hij zijn wilde instincten zou gaan omarmen. Ook daar kon ze niet veel aan veranderen, ze kon alleen maar hopen dat de vogels en andere dieren van Half Moon Farm klaar waren voor hun nieuwe meester, de kater.

Eindelijk was het einde van de bocht in zicht en zag Daisy Mistlehorpe tevoorschijn komen. Het zag er nog precies zo uit als in haar herinnering: de boogbrug over de rivier de Mistle die door het dorp kronkelde, de wegsplitsing bij het stukje driehoekig groen, het korte rijtje winkels dat overheerst werd door de elegantie van de uit rode bakstenen opgetrokken Dragon Inn en boven dat alles uit, helemaal aan het einde van Mistle Lane, was de watermolen te zien, met het enorme rad dat ietwat gevaarlijk boven op zijn eigen robuuste, stenen brug was geplaatst.

Daisy voelde iets veranderen in haar binnenste toen ze langzamer ging rijden om het uitzicht in zich op te nemen, iets berustends in haar botten dat een aangename warmte verspreidde door de rest van haar lichaam, een gevoel van blijdschap dat ze weer hier was. Sommige dingen waren nieuw: de bosjes narcissen verspreid over het gras en de vrolijke, kleurige vlaggetjes die zigzaggend tussen de lantaarnpalen boven de weg hingen.

Er waren weinig mensen op straat en nog minder auto's - niet bepaald verrassend aangezien het laat in de middag was op een regenachtige paasmaandag - maar de essentie van de plek leek onveranderd. Een blik in de spiegel onthulde Campbell en Finn die als stokstaartjes rondkeken en de omgeving met openlijke nieuwsgierigheid in zich opnamen.

‘Wauw, is dat echt een kasteel?’ Finn draaide zijn nek zo ver naar links dat hij bijna achterom keek, waar de onmiskenbare grijze torentjes van Winterbourne Castle boven de bomen uit staken.

‘Dat klopt,’ zei Daisy glimlachend. ‘Het wordt zowaar vermeld in het *Domesday Book*, hoewel ik denk dat de huidige gebouwen slechts uit de veertiende eeuw dateren.’

‘Ik zei je toch dat er een kasteel was,’ zei Campbell, die zowel berustend als bedroefd klonk. ‘Kun je je dat niet herinneren?’

Finn snoof. ‘Nee. Heeft het een gracht en een valpoort?’ Zijn gezicht lichtte op. ‘Heeft het die gaten in het plafond waar soldaten kokende olie doorheen goten op het hoofd van indringers?’

Daisy schudde haar hoofd. Typisch Finn om alleen de meest gruwelijke details van *Horrible Histories* te onthouden. ‘Ik verwacht van wel,’ zei ze. ‘Vroeger was het toegankelijk voor publiek, dus misschien kunnen we er eens een kijkje gaan nemen zodra we alles een beetje op orde hebben.’ Hun onmiddellijk enthousiast knikkende hoofden herinnerden Daisy er even aan dat ze niet altijd zulke tegenpolen van elkaar waren. Misschien konden ze dit wel doen voordat ze op hun nieuwe school zouden beginnen na de paasvakantie, een manier om ze langzaam aan het dorpsleven te laten wennen, hoewel er een hoop afhing van wat Daisy zou aantreffen op Half Moon Farm. Totdat ze de mate van haar moeders slechte gezondheid kon peilen was het waarschijnlijk beter om geen beloftes te maken

die ze niet kon nakomen. ‘Daar zijn de dorpswinkels,’ zei ze, terwijl ze naar de rij gebouwen van rode baksteen wees die langs de hoofdweg stonden. ‘Er is een slager, een bakkerij...’

‘Een *Match Attax*-ruilwinkel?’ onderbrak Finn haar hoopvol, refererend aan zijn eindeloze obsessie met de smalle pakjes met voetbalkaartjes waaraan hij wekelijks zijn zakgeld spendeerde.